



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ**  
**Рев 1421/05**  
**08.12.2005. година**  
**Београд**

## **У ИМЕ НАРОДА**

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јасминке Станојевић, Мирјане Грубић, Браниславе Апостоловић и Миломира Николића, чланова већа, у парници тужилаца-противтужених АА, ББ и ВВ, чији је заједнички пуномоћник адвокат ГГ, против туженог-противтужиоца ДД, чији су пуномоћници ЋЋ и ЕЕ адвокат, ради иселења и утврђења, решавајући о ревизији туженог-противтужиоца, изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж. 7427/04 од 29.09.2004. године и захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Гт.І број 3368/04 од 26.01.2005. године, подигнутог против исте пресуде Окружног суда, као и против пресуде Другог општинског суда у Београду П. број 4952/01 од 24.03.2004. године, у седници одржаној 8.12.2005. године, донео је

## **П Р Е С У Д У**

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог-противтужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж. 7427/04 од 29.09.2004. године и захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Гт.І број 3368/04 од 26.01.2005. године, подигнутог против исте пресуде Окружног суда и пресуде Другог општинског суда у Београду П. број 4952/01 од 24.03.2004. године.

## **О б р а з л о ж е њ е**

Пресудом Другог општинског суда у Београду П. број 4952/01 од 24.03.2004. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужилаца и обавезан тужени да се са свим лицима и стварима исели из стана описаног у овом делу изреке и да тужиоцима надокнади трошкове парничног поступка од 202.800,00 динара у року од 15 дана. Другим ставом изреке одбијен је противтужбени захтев туженог којим је тражио да се утврди да има право власништва на стану описаном у овом делу изреке, што би тужиоци били дужни да признају и трпе. Решењем истог суда од 24.03.2004. године кажњен је удаљењем из суднице пуномоћник туженог ЋЋ.

Пресудом Окружног суда у Београду Гж. број 7427/04 од 29.09.2004. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба туженог-противтужиоца и наведена првостепена пресуда потврђена, а одбијена је и жалба пуномоћника туженог ЋЋ изјављена против решења истог суда којим је удаљен из суднице.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени-противтужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Републички јавни тужилац је против обе пресуде подигао захтев за заштиту законитости због битне повреде одредаба парничног поступка.

Испитујући побијане пресуде у смислу члана 386. у вези члана 408. раније важећег ЗПП, који се примењује на основу члана 491. став 3. и 4. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 125/04 од 22.11.2004. године, ступио на снагу 23.02.2005. године), Врховни суд је нашао да оба ванредна правна лека нису основана.

У поступку нема битних повреда одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 10. ЗПП, на коју се указује у ревизији, с обзиром да је првостепени суд одлуку о тужбеном и о противтужбеном захтеву донео на основу спроведене главне расправе, закључујући је у одсуству уредно позваног туженог и његових пуномоћника, сходно овлашћењу из члана 295. ЗПП.

У захтеву за заштиту законитости указује се на битну повреду из члана 354. став 1. у вези члана 75. ЗПП, јер је првостепену пресуду донео судија о чијем изузећу није правоваљано одлучено, применом чл. 74. и 75. ЗПП. Наиме, председник суда је решењем Су. број 58/04 од 24.03.2004. године предлог за изузеће поступајућег судије одбацио, пренебрегавајући чињеницу да је поднеском предатим на рочишту 24.03.2004. године тужени тражио и изузеће председника суда, због чега председник, применом одредбе члана 75. ЗПП, није смео да одлучује о изузећу поступајућег судије, све док о његовом изузећу не одлучи председник непосредно вишег суда. Другостепена пресуда је по наводима из захтева за заштиту законитости донета уз битну повреду члана 354. став 1. у вези члана 365. став 1. и 2. ЗПП, јер није оценио жалбене наводе туженог у којем је наведено да о његовом захтеву за изузеће председника првостепеног суда није одлучено.

Оцењујући ове наводе захтева за заштиту законитости, Врховни суд налази да повреде поступка на које

се у захтеву указује нису битно утицале на законитост побијаних пресуда, односно да не представљају апсолутне повреде поступка због којих би се побијане пресуде морале укинути.

Пре свега, другостепени суд је оценио све наводе жалбе које је сматрао битним за оцену законитости побијане пресуде, па је у својим разлозима детаљно оценио законитост поступка одлучивања о више поновљених захтева туженог-противтужиоца за изузеће постојећег судије. Наиме, тужени-противтужилац је три пута подносио захтев за изузеће поступајућег судије у овом предмету и то скоро из идентичних разлога, те је такав захтев одбијан и то решењима од 6.05.2003. и 25.02.2004. године, да би такав захтев решењем од 24.03.2004. године био одбачен. Осим ових захтева за изузеће, пуномоћник туженог је на рочишту од 13.02.2004. године затражио изузеће Другог општинског суда у Београду из разлога који упућују на одредбе члана 71. тачка 6. ЗПП, па је такав захтев, након дате писане изјаве председника Другог општинског суда у Београду, да није предузео никакве службене радње које могу изазвати сумњу у његову непристрасност и објективност, решењем Округног суда у Београду Су. 45/04 од 23.02.2004. године одбачен. Одмах на следећем рочишту од 24.03.2004. године, пуномоћник туженог поново тражи изузеће председника већа и предаје поднесак, којим у суштини оспорава законитост решења Округног суда у Београду којим је одбачен његов захтев за изузеће Другог општинског суда у Београду, наводећи да је тим захтевом у ствари тражио изузеће председника тог суда, што чини и овим поднеском.

Тачни су наводи захтева за заштиту законитости да о захтеву за изузеће председника суда, одлуку о изузећу доноси председник непосредно вишег суда (члан 74. став 2. ЗПП). Међутим, у ситуацији када странка противно члану 9. истог закона злоупотребљава права која су му призната овим законом, јер у више наврата, sukcesивно и то онда када је расправа приведена крају, подноси захтев за изузеће било судије која поступак води, било председника суда или целог суда, имајући притом у виду да је о свим тим захтевима већ у поступку одлучивано, одбијањем или одбацивањем таквих захтева, непоступање суда по одредби на коју је указано у захтеву за заштиту законитости, није било од утицаја на доношење законите и правилне пресуде. Ово посебно из разлога што у доношењу побијане пресуде није учествовао судија који се морао изузети из разлога предвиђених у члану 71. тачка 1. до 5, како је то правилно оценио и другостепени суд поводом жалбе туженог.

Разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права нису основани.

Наиме, у поступку пред првостепеним судом је утврђено да је ЖЖ умрла \_\_. године у свом стану 33, да се у овај стан уселио тужени-противтужилац до појаве законских наследника, да су тужиоци-противтужени на основу решења о наслеђивању Другог општинског суда у Београду О. број 524/98 од 22.10.1998. године постали сувласници на наведеном стану, да је тужени-противтужилац правноснажном пресудом истог суда К. број 653/04 од 4.12.2002. године оглашен кривим за кривично дело фалсификовање исправа из члана 233. став 1. КЗ РС обзиром да је исти пред органом управе Општине Савски венац употребио као праве, лажне исправе и то уговор о купопродаји непокретности закључен 13.07.1996. године и признаницу сачињену 11.07.1993. године, на којима је потпис пок. ЖЖ фалсификован, као и да се тужени-противтужилац није иселио из овог стана ни након доношења закључка о дозволи извршења исељењем у управном поступку, те да стан и даље користи без правног основа.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, које се ревизијом не може оспоравати, првостепени суд је правилно применио материјално право, одлучујући као у изреци своје пресуде, дајући за то разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Наводи ревизије којима се указује да је веће Другог општинског суда у Београду донело решење да нема места оптужби против овде туженог због кривичног дела злоупотребе службеног положаја из члана 242. КЗ РС, а по оптужници оштећених овде тужилаца, те да се кривични поступак обуставља, нису од утицаја на одлуку у овој парници. Оно што је битно, а што је у поступку пред првостепеним судом утврђено је да су тужиоци власници предметног стана, а да тужени тај стан држи без икаквог правног основа, с обзиром да право својине на овом стану не може стећи на основу фалсификованих признаница и уговора о купопродаји, при чему је ирелевантно да ли је потпис пок ЖЖ фалсификовао тужени-противтужилац или неко други.

На основу члана 393. ЗПП, одлучио као у изреци.

Председник већа-судија

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

дц